

Siru-Mari haluaa omalla läheisen tarinallaan tuoda toivoa niille, joiden perheessä tai lähipiirissä on päihdeongelmia. Traumaattisistakin kokemuksista on mahdollista selvitä. Tänä päivänä 33-vuotias Siru-Mari katsoo luottavaisena tulevaisuuteen.

Siru-Mari

Varhaisin muistoni lapsuuskodistani oli vanhempieni jatkuva rähinä. Iskä joi usein.

Kun vanhempani erosivat, olin arkisin äidin luona ja joka toinen viikonloppu isällä toisella paikkakunnalla. Käytännössä olin yhden päivän isällä ja toisen mumolla. Iskän siskojen miehet ja vaari juopottelivat usein iskän kanssa. Mummosta sain turvan.

Olin alle 7-vuotias, kun palasin iskän kanssa autolla kaupasta kotiin ja poliisit seurasivat meitä kotipihaan, veivät iskän puhallutettavaksi terveyskeskukseen. Jäin yksin hetkeksi kotiin, oli hämentynyt. Iskä oli juonut.

Minulla todettiin 1-vuotiaana lasten reuma. Se kiristi lapsuudenkotini tunnelmaa. Iskäni ei hyväksynyt sairauttani koskaan, ehdotti porkkanan syöntiä säännöllisen lääkityksen sijaan ja soitteli humalapäissään lääkäriini. Vietin pitkiä aikoja sairaalassa, leikkauksien ja kuntoutusjaksojen, muodossa. Heinolassa sijaitsevasta Reumasäätiön sairaalasta ja henkilökunnasta tuli toinen koti – koti, jossa minun ei tarvinnut huolehtia vanhemmistani, ruoasta tai lääkkeiden ottamisesta. Sain vain olla lapsi.

Arki ala-asteikäisenä oli jouhevaa. Asuin äidin ja isäpuolen kanssa. Molemmat kävivät töissä. Viikonloput sen sijaan olivat humalahuruksia. Ja mukana oli väkivaltaa. Pelkäsin ja oloni oli turvaton.

Osalla lapsista oli vanhempi mukana kuntoutusjaksoilla. Itse en halunnut. Iskäni ei kestänyt ol-

la sairaalassa. Muistan 7-vuotiaana, kun äitini ja isäpuoleni tulivat pyytämättä käymään viikonloppuna sairaalassa. Isäpuoli oli vahvasti humalassa, istui pyörätuoliin ja juuttui siihen kiinni, häpesin tilannetta. Tämän tapahtuman jälkeen hoitajatkin ymmärsivät, etteivät vanhempieni vierailut tue hyvinvointia. Juttelin kotiasioista myös sairaalan psykologille. Koin siellä olevani turvassa.

Ylä-asteikäisenä myös arki muuttui äidin kotona humalan sävyttämäksi. Koskaan en tiennyt mikä kotona odottaa: humalainen, baariremmi, ei ketään vai ihmisiä selvin päin. Koin, että isäpuoleni oli koko ajan seuraamassa tekemisiäni. En saanut olla rauhassa. Hän jopa tuli humalaisena hakemaan minut discosta kotiin, vaikka minulla oli lupa olla siellä äidiltä. Olin usein kavereiden kotona yöttä.

Pelotti äitini puolesta väkivallan uhka ja varsinkin sen jälkeen, kun äitini yritti itsemurhaa.

Pääsin yläasteen jälkeen puutarha-alan oppilaitokseen. Sosiaalitoimi vaikutti siihen, että pääsin poikkeuksellisesti paikkakuntalaisena oppilaitoksen asuntolaan asumaan. Nuorisopsykiatrialla sanottiin, että minä en ole vastuussa vanhemmistani.

Vaihdoin alaa, ja aloitin datanomi-opinnot. Työharjoittelussa ollessani iskäni siskot soittelivat minulle jatkuvasti. Milloin iskäni oli löydetty mistäkin sammuneena. En ymmärrä miksi he minulle soittivat, olin toisella paikkakunnalla, mitä minä olisin voinut tehdä asialle. Valmistuin datanomiksi vuonna 2009. Silloin iskä soitti minulle ja onnitteli. Se oli viimeinen kerta. Seuraava soitto tuli tädiltäni, joka kertoi, että iskäni oli löydetty vähissä vaatteissa ja muistamattomana pihalta. Pikku-aivorappeuma. Kävin lähiomaisena allekirjoittamassa paperin, että isäni pääsi palvelukotiin. Iskäni kätteli minua kuin ventovierasta. Hän ei tunnistanut omaa lastaan. Se oli minulle viimeinen niitti. En ole isääni käynyt katsomassa sen jälkeen.

Olin vuonna 2010 viimeisellä hoitajaksoilla Heinolassa Reumasäätiön sairaalassa, kun tieto sairaalan konkurssista tuli. Olin toiminut hoitajaksojeni ohella vertaistukena lapsille ja nuorille. Sairaalan lakkauttaminen tuntui aivan kamalalta. Tuntui siltä kuin koti ja perhe olisi viety. Nykyään varsinaisia kuntoutusjaksoja ei enää ole. Ja olen itse taistellut hyvän reumalääkärin ja -lääkityksen saamiseksi. Heinolassa läheiseksi tulleen omahoitajan kanssa pidämme edelleen yhteyttä.

Tytärtä ja äitiä yhdistää huumorintaju, sosiaalisuus sekä periksiantamattomuus. Molemmat ovat myös kissaihmiöitä.

Nyt vuoden ajan reumalääkitys on toiminut. Olo on kivuttomampi, jalat ja kädet kestävät paremmin – ja ennen kaikkea voin haaveilla. Aloitin vuoden alussa oppisopimuksella ravintolassa. Tarkoitus on, että valmistuttuani pystyisin toimimaan erilaisissa tehtävissä ravintolassa.

Oman lapsuuden ja nuoruuden kokemukset eivät ole siirtyneet omaan parisuhteeseeni. Ei riidellä avomiehen kanssa pikkuasioista. Selviämiseeni ovat vaikuttaneet hyvät ystävät, kissat, kirjoittaminen ja musiikki.

Iskäni ei koskaan tunnustanut olevansa alkoholisti. Äidistäni olen ylpeä. Yhdessä olemme selvinneet. Tulin A-kiltaan muutama vuosi sitten auttamaan äitiä keittiöön. Viime syksynä tulini valituksi A-killan hallitukseen.

Kun kävin jakamassa läheisen tarinani paikallisella A-klinikalla. Monella kuntouksessa olevalla tuli silmäkulmat märkisi. Toivottavasti sain jonkun heräteltä miettimään elämänsä suuntaa. ■

Teksti ja kuvat:
Tuija Tamsi-Lehtinen

